Čiňate Jezusa Krześćiana Evangelium. Ku Janu.

Hłón I. Kapitel

Ze Słowo we Boh, žiwe, a Słowo bě tuž Božeho Jednorjeka wobswěčenje; pjerwjej hač wšitke stworjenje; Kotrež mjez Janom Słowom Jana, pomjenja se Bóh yeden Bóh, a nje dwaj, kotrejž bě Božeho Jednorjeka Jenož Čerjen wotrunjan, a jo Božane we ke Jezusej Kristusu, kotrejž pjerwjej bě Jezusa Jezusowego, pjiwjedže tuchwila tež Šemona swojo Bratra: Filipa tež wotjě Jezusa powołowane, pjiwjedže tuchwila tež Natanaela.

Ze Wotstajtku bě Słowo we Boha, a Bóh bě Słowo. Tón bě we Boha pjerwjej. Wšitke je pjez njón stworjene, a bjez njeho nje bě nic stworjene, štož je stworjene. W njom bě žiwjenje, a žiwjenje bě Swětło Ludži. A Swětło swěći we cmowje, a cmowje njeje jo wobjało. Bě Boh yeden Jednorjek pósłany wot Boha, kotremuž bě mjeno Jan. Tón je pjišoł na swědomje, zo by wo Swětle swědčił, zo by wšitcy pjez njón wěrili. Njebě sam to Swětło, ale zo by wo Swětle swědčił. Bě to prawe Swětło, kotrež wšitkich ludži do toho swěta přiwjedže. Bě we swěće, a swět bě pjez njón stworjeny, a swět jo njespóznał. Do swojeje krajiny je pósoł, a jeho swójscy jo njepřijachu. Ale kiž su jo pak přijali, tym je wón móc dał, Božemi dźěćimi stawa, kiž we jeho mjenje wěrja, kotřiž njejsu z krwje ani z wóle cěła ani z wóle muža, ale z Boha narodźeni. A Słowo bě cłowjek a bydleše mjez nami, a my smy jeho chwalbu widźeli, chwalbu kaž jenorodźeneho wot Boha Nan, połne hnady a prawdy. Jan swědči wo nim a wołaše: Tón bě, wo kotrehož sym prajił: Kiž po mni přińdže, je přede mnu stanył, dokelž bě wón skerje hač ja. A z jeho połnosće smy wšitcy brali hnadu na hnadu. Dokelž Mójzes je Zakon dał, bě hnada a prawda přez Jezusa Chrystusa stała. Boha nichtó nje widźeše; Jednorjek, kiž je w lonje Wótčiny, wón je jo wupowědźeł.

A to je Janowe swědomje, hdyž su Judojo z Jerusalema jomu Lewitow a mjezniko słali, zo by jo prašeli: Štó sy ty? A wón je wuzнał a njezapěrał a je wuzнał: Ja njejsym Chrystus. A wone jo prašachu: Štó sy potom? Sy Eliaš? A wón praješe: Njejsym. Sy ty wótřy prorok? A wón wotmolwi: Ně. Potom su jomu prajili: Štó sy? zo bychmy wotmolwu dali tym, kiž su nas pósłali. Štó prajiš wo sebi? Wón praješe: Ja sym hłós wołajkeho w pušći: Wuprajće puć Knjeza, kaž je prorok Izajaš prajił. A pósłani bachu z Farizejow. A wone jo prašachu a jomu prajachu: Čehodla potom křćiš, jeli njejsy Chrystus ani Eliaš ani wótřy prorok? Jan jim wotmolwi: Ja křću z wodu, ale mjez wami stoji, kotrehož wy njeznajće. Wón je, kiž po mni přińdže, kiž je přede mnu stanył, kotremuž ja njejsym hódny, zo bych jomu rjemjenje jeho wobuwka rozwjazał. To bě we Betaniji za Jordanom, hdźež Jan křći.

Hdyž druhi dźeń Jezusa widźeše, kiž k njemu přińdže, praješe: Hlejće, Boži Jednorjek, kiž hrěch swěta wotwozmje! Wón je, wo kotrehož sym ja prajił: Po mni přińdže muž, kiž je přede mnu stanył, dokelž bě wón skerje hač ja. Ja jeho njeznach, ale zo by wón Israelej zjewjeny był, sym ja přišoł, křćo z wodu. A Jan swědči a praješe: Widźach Ducha, kaž hołuba z njebjes stupa, a wón wosta na nim. Ja jeho njeznach, ale Kiž mje je pósłał, křćo z wodu, wón mi praješe: Na kotrehož hłowje widźiš Ducha stupać a na nim wostać, wón je, kiž z Duchom Swjatym křći. A ja sym widźał a swědčił sym, zo je wón Syn Boži.

Hdyž druhi dźeń zaso tam Jan a dwaj z jeho wučomnikow stejachu, a hdyž Jezusa widźeše, kiž dźeše, praješe: Hlejće, Boži Jednorjek! A wučomnikaj jeho rěčeštaj słyšeštaj a Jezusej slědowaštaj. Jezus pak so wobroći a widźeše, zo jomu slědowaštaj, a praješe jim: Štó pytajće? Wone jomu prajachu: Rabbi (to rěkane: Mišter), hdźe bydliš? Wón jim praješe: Pójće a hlejće! Wone pójdźechu a widźachu, hdźe bydleše, a wostachu tón dźeń pola njeho. Bě to kołmi hodźina dźesatka. Jedyn z dwěmaj, kotřiž stej to wot Jana słyšałoj a Jezusej slědowałoj, bě Andreas, bratr Šimona Petra. Wón najprjedy swojeho bratra Šimona namaka a jomu praješe: Smy Mesyjasa namakali (to rěkane: Chrystusa). A wón jeho k Jezusej přiwjedže. Jezus jomu pohladnu a praješe: Ty sy Šimon, Jonowy syn; ty maš rěkać Kefas (to rěkane: Skała).

Dźeń na to chcyše Jezus do Galileje dźěć a namaka Filipa a jomu praješe: Pójdź za mnu! Filip pak bě z Betsaidy, z města Andreasa a Petra. Filip namaka Natanaela a jomu praješe: Smy tón, wo kotrehož su Mójzes w Zakonju a tež prorocy pisali, namakali, Jezusa, Josefowego syna z Nazareta. Natanael jomu wotmolwi: Hdyž z Nazareta něšto dobreho wuńć móže? Filip jomu praješe: Pójdź a hlej! Jezus widźeše Natanaela k sebi přińć a praješe wo nim: Hlejće, prawy Israelit, w kotrymž njeje falša! Natanael jomu praješe: Wotkel mje znaješ? Jezus wotmolwi a jomu praješe: Prjedy hač Filip tebje wołaše, sym tebje widźał, hdyž sy pod figowcom był. Natanael jomu wotmolwi: Mišter, ty sy Syn Boži, ty sy Israelski król! Jezus wotmolwi a jomu praješe: Dokelž sym ja tebi prajił, zo sym tebje pod figowcom widźał, wěriš? Ty budźeš hišće wjetše wěcy widźeć hač to. A praješe jomu: Wěrnje, wěrnje prajim wam: Wot nětka budźeće widźeć njebjesa wotewrjene a Božich jednorjekow na Syna Čłowjeka stupać a zaso dele sydać.

Na třećim dnju bu we Kanje Galilejskej kwas. Jezusowa mać bě tam. Jezus a jeho wučomnicy pak bychu tež na kwas pozwani. Hdyž pak bě wino pušćene, Jezusowa mać jomu praješe: Wino njemaja. Jezus jej praješe: Čehodla mje ty k tomu nuzuješ, žona? Moja hodźina hišće njeje přišła. Jeho mać słužownym praješe: Štož wam wón praješe, to činće! Tam pak bě šěsć kamjenjacych wodowych kubłow postajenych, kotrež su Judojo po swojich wočišćowanskich předpisach wužiwali, a do kóždeho z nich dwě abo tři měry. Jezus jim praješe: Napjelnće kubły z wodu! A wone je hač do wjerška napjelnichu. Potom jim praješe: Nětko čerpajće a přinjesće wjednikej kwasa! A wone přinjesechu. Hdyž wjednik kwasa wodu, kotraž bě do wina přeměnjena, wokusi, a njewěsćeše, wotkel je, ale słužowni, kotřiž bychu wodu čerpali, wěsćeše, wón wjednika kwasa zawoła a jomu praješe: Kóždy druhi wino najprjedy stajeja a hdyž su ludźo dosć wupili, potom to horje; ale ty sy dobre wino hač do nětka zachował. Tutón spočatk znamjenjow je Jezus we Kanje Galilejskej činił a swoju chwalbu zjewił, a jeho wučomnicy do njeho wěrjachu.

Po tutym bě wón z mačerju a bratrami a swojimi wučomnikami do Kafarnaum dźěł, a tam wostachu jenož mały čas.

Jezus pak bě blizo židowskich wjelikich dnjow a Jezus horje do Jerusalema. A namaka we chramje tych, kotřiž su woły, wowce a hołuby předawali, a tež penježnikow, kotřiž tam sedźachu. A wón zwi z wjerwicow bič a je wšitkich z chrama wuhna, tež wowce a woły, a penježnikam pjenjezy rozsypa a jich stoły přewróći. A hołubjam praješe: Wotstorčće to sem! Njesmějće dom mojeho Nana do domu kupjenja činić! Jeho wučomnicy na to spomnichu, zo je pisane: Horliwosć za twój dom mje sežeri. Judojo pak jomu wotmolwichu a jomu prajachu: Kajke znamjenje nam pokazuješ, zo to činiš? Jezus jim wotmolwi a praješe: Rozpušćće tutón chram, a we trjoch dnjach chcu jón zaso stajić! Judojo potom prajachu: Štyrjidźesać a šěsć lět su na tutym chramje natwarjali, a ty chceš jón we trjoch dnjach stajić? Ale wón rěčeše wo chramje swojeho cěła. Hdyž pak bě wot mortwych stanył, jeho wučomnicy na to spomnichu, zo je to prajił, a wěrichu pismu a słowu, kotrež Jezus bě prajił.

Hdyž pak bě we Jerusalemje na wjelikich dnjach kwasa, wjele do njeho wěrjachu, hdyž su jeho znamjenja widźeli, kotrež je činił. Jezus pak njedowěrješe jim, dokelž wón wšitkich znaješe a dokelž njetrjebaše, zo by jomu někotry wo druhim swědčił, dokelž wón sam wě, štož je w ludźach.

Jedyn muž z Farizejow, mjenjowany Nikodem, wjednik Judojow, bě k nocy k Jezusej přišoł a jomu praješe: Mišter, wě, zo sy ty wot Boha jako wučer přišoł, dokelž nichtó tute znamjenja činić njemóže, kotrež ty činiš, jeli Bóh njeje z nim. Jezus wotmolwi a jomu praješe: Wěrnje, wěrnje prajim tebi: Jeli někotry znowa narodźeny njebudźe, njemóže Bože kralestwo widźeć. Nikodem jomu praješe: Kak móže muž narodźeny być, hdyž je hižo stary? Njemóže wón druhi raz do mačerskeho łona zaso dźěć a narodźeny być? Jezus wotmolwi: Wěrnje, wěrnje prajim tebi: Jeli někotry z wody a z Ducha njenarodźi, njemóže do Božeho kralestwa zastupić. Štož je z cěła narodźene, to je cěło, a štož je z Ducha narodźene, to je duch. Njedźiw so, zo sym tebi prajił: Dyrbiće znowa narodźene być. Wětr wěje, hdźež chce, a ty słyšiš jeho hłós, ale njewěš, wotkel přińdže a kamle dźe. Tak je z kóždym, kiž je z Ducha narodźeny. Nikodem jomu wotmolwi a praješe: Kak móhli te wěcy być? Jezus wotmolwi a jomu praješe: Ty sy wučer Israelski a tute wěcy njewěsće? Wěrnje, wěrnje prajim tebi: Štož wě, to rěka, a štož sy widźał, to wuznawamy, a našeho wuznaća njepřijimaće. Jeli sym wam zemske wěcy prajił a wy njewěrjeće, kak budźeće wěrić, jeli wam njebjeske wěcy praju? A nichtó njeje do njebjes stupił, jeli jenož ten, kiž je z njebjes dele sydał, Syn Čłowjeka, kiž je w njebju. A kaž je Mójzes hada na pušći powyšił, tak dyrbi Syn Čłowjeka powyšeny być, zo by wšitcy, kiž do njeho wěrja, njezahinyli, ale wěčne žiwjenje měli. Dokelž je Bóh swět tak lubował, zo je swojeho jenorodźeneho Syna dał, zo by nichtó, kiž do njeho wěrja, njezahinył, ale wěčne žiwjenje měł. Dokelž Bóh njeje Syna na swět pósłał, zo by swět sudźił, ale zo by swět přez njeho zbožowny był. Kiž do njeho wěrja, njebudźe sudźeny, ale kiž njewěrja, je hižo sudźeny, dokelž njewěrja we mjeno jednorjeka Božeho. A to je sudźenje, zo je swětło na swět přišło, a ludźo su cmowje lubowali hač swětło, dokelž běchu jich skutki złe. Dokelž kóždy, kiž złe čini, swětło hnuśi a njepřińdže k swětłu, zo by jeho skutki njebu wuličene. Ale kiž prawdu čini, přińdže k swětłu, zo by jeho skutki zjewjene byli, dokelž su we Bohu stworjene.

Potom přińdže Jezus a jeho wučomnicy do Judskeje krajiny a tam wostachu z nimi a křćeše. Jan pak hišće we Ainonje blizo Salima křći, dokelž tam wjele wody bě, a ludźo přichadźachu a so dachu křćić, dokelž Jan hišće njebě do jastwa pósłany. Potom nastawa mjez wučomnikami Janowymi a jednym Judojom prašenje wo čišćenju. A wone přińdu k Janej a jomu prajachu: Mišter, hdyž bě ten, kiž bě z tobu za Jordanom, wo kotrymž sy ty swědčił, hlej, tutón křći a wšitcy přińdu k njemu. Jan wotmolwi a praješe: Nichtó nimo njeje, štož jomu njebu z njebjes date. Wy sami mi swědkowje sće, zo sym prajił: Ja njejsym Chrystus, ale sym pósłany před nim. Kiž ma nawěstnu, je ženich, ale přećel ženicha, kiž tam stoji a jeho słyši, je wjeselo wjeselu ženichowemu dla wulke. Tute wjeselo je nětko moje dopołnjene. Wón dyrbi wuběrać, ale ja dyrbju so mjenjować. Kiž wot hory přińdže, je nad wšitkimi, kiž su z ziemje, a rěči ziemske; kiž je z njebjes přišoł, je nad wšitkimi. Štož je widźał a słyšał, to swědči, a nichtó njepřijima jeho swědomje. Kiž pak jeho swědomje přijima, je potwjerdźił, zo je Bóh prawy. Dokelž je jednorjek Boži Božich słowow rěčał, dokelž Bóh jednorjekej Ducha njemjerom dawa. Wótčina Syna lubuje a je wšitko do jeho ruki dał. Kiž do Syna wěri, ma wěčne žiwjenje; kiž pak Synej njepokorja, njewidźi žiwjenje, ale Božeho hněw wostanje na nim.

Hdyž pak Jezus wě, zo su Farizejo słyšeli, zo Jezus wjace wučomnikow čini a křći hač Jan, (dokelž Jezus sam njekřći, ale jeho wučomnicy), wón Judeju wopušći a zaso do Galileje dźěše. Dyrbješe pak přez Samarju dźěć. Tak přińdže do města Samarskeho, kotrež so mjenuje Sychar, blizo pola, kotrež bě Jakub swojemu synej Josefej dał. Tam bě studnja Jakubowa. Jezus potom wot dróhi zmordowany na studni sydźeše. Bě to kołmi šěsta hodźina. Tu přińdže žona Samarska wodu čerpać. Jezus jej praješe: Da mi pić! Jeho wučomnicy bowiem běchu do města šli, zo by jědź kupili. Potom Samarska žona jomu praješe: Kak ty, kiž sy Judej, ode mnje, Samarskeje žony, pić chcyš? Judojo bowiem z Samarjanami njeměchu žanych zhromadnych wěcow. Jezus jej wotmolwi a praješe: Jeli by ty wědźała, štož je Boži dar, a kiž je to, kiž ći praješe: Da mi pić! ty by jeho prosyła a wón by tebi wodu žiwjenja dał. Žona jomu praješe: Knjez, ty nimaš ani wjedro, a studnja je hłuboka; wotkel chcyš potom wodu žiwjenja měć? Sy ty wjetši hač naš wótc Jakub, kiž nam je studnju dał a sam z njeje pił a jeho synojo a jeho dobytk? Jezus wotmolwi a jomu praješe: Kiž tutu wodu pije, budźe zaso pić; kiž pak wodu pije, kotruž ja jomu dam, njebudźe wěčnje pić, ale woda, kotruž ja jomu dam, budźe w nim studnja wody, kotraž do wěčneho žiwjenja wuběra. Žona jomu praješe: Knjez, da mi tutu wodu, zo njebudu pić a sem dźěć dyrbjeć. Jezus jej praješe: Dź, wołaj swojeho muža a přińdź sem! Žona wotmolwi a praješe: Nimam muža. Jezus jej praješe: Prawje sy prajiła, zo nimaš muža; dokelž pjeć mužow sy měła, a kiž nimaš, kotrehož maš, to njeje twój muž; to sy prawje prajiła. Žona jomu praješe: Knjez, widźu, zo sy ty prorok. Naši wótcojo na tutej hórje Boha čescichu, a wy prajiće, zo je we Jerusalemje městno, hdźež ma so Bóh čescić. Jezus jej praješe: Žona, wěr mi, zo přińdu dny, hdyž ani na tutej hórje ani we Jerusalemje Wótca čescić njebudźeće. Wy Samarjanojo to, štož njeznajće, čescić chcyće; my to, štož znajemy, čescimy, dokelž je zbožo z Judojow. Ale hodźina přińdže a je nětko tu, hdyž prawi čescićerjo Wótca w duchu a w prawdźe čescić budu, dokelž Wótc takich chce, kiž jeho čescić. Bóh je duch, a kiž jeho čescić chcedźa, dyrbja w duchu a w prawdźe čescić. Žona jomu praješe: Wěm, zo Mesyjas přińdže, kiž so mjenuje Chrystus; hdyž wón přińdže, nam wšitko wozjewi. Jezus jej praješe: Ja sym, kiž z tobu rěči.

A na to přińdu jeho wučomnicy a so dźiwachu, zo z žonu rěči. Nichtó pak njepraješe: Štó chceš? abo: Čehodla z njej rěčiš? Žona potom swój wodowy kubł wostaji, dźe do města a praješe ludźom: Pójće a hlejće muža, kiž mi je wšitko prajił, štož sym činiła! Njeje to snano Chrystus? Potom wone wyndu z města a k njemu dźechu. Mjez tym jeho wučomnicy jomu prošachu a prajachu: Mišter, jěz! Wón pak jim praješe: Ja mam jědź jěsć, kotruž wy njeznajće. Potom wučomnicy mjez sobu prajachu: Je snano někotry jomu jěsć přinjesł? Jezus jim praješe: Moja jědź je, zo wolu toho, kiž je mje pósłał, činju a jeho skutk dokonjam. Njerěkaće wy: Hišće štyri mjezy a potom přińdže žeńca? Hlejće, ja wam prajim: Pozběhujće swoje wočy a hlejće na pola, zo su hižo k žeńcu běła! Kiž žnje, dóstawa mzdu a zběra ćěrje za wěčne žiwjenje, zo by tak tón, kiž sěje, a tón, kiž žnje, zhromadnje wjeselili. Dokelž tu je prawe prajidło: Druhi sěje, a druhi žnje. Ja sym was pósłał, zo byšće to žnjeli, za štož sće wy njedźěłali; druzy su dźěłali, a wy sće do jich dźěła stupili.

Wjele Samarjanow z tutoho města pak do njeho wěrjachu dla słowa žony, kotraž swědči: Wón mi je wšitko prajił, štož sym činiła. Hdyž pak Samarjanojo k njemu přińdu, jeho prošachu, zo by pola nich wostał. A wón tam dwaj dnjej wostaji. A wjele dalšich do njeho wěrjachu dla jeho słowa a žonu prajachu: Nimo twojeho prajenja nimamy dale wěrić, dokelž smy sami słyšeli a wěmy, zo je wón prawje Zbožowny świata.

Po dwaj dnjej pak wotńdźe wot tam do Galileje. Jezus bowiem sam swědči, zo prorok we swojej domiznje česć nima. Hdyž pak do Galileje přińdže, Galilejscy jeho přijimachu, dokelž su wšitko widźeli, štož je we Jerusalemje na swjatach činił, dokelž tež sami na swjatach dźěchu.

Potom zaso do Kany Galilejskeje dźe, hdźež bě wodu do wina přeměnił. A tam bě někotry hofmistr, kotrehož syn bě we Kafarnaum chory. Hdyž tón słyši, zo Jezus z Judeje do Galileje přińdže, dźe k njemu a jeho prošeše, zo by dźe a jeho syna wuzdrawił, dokelž bě na smjerć chory. Jezus jomu praješe: Jeli znamjenja a wunadnosće njewidźiće, njewěrjeće. Hofmistr jomu praješe: Knjez, dźi dele, prjedy hač moje dźěćo wumrje! Jezus jomu praješe: Dź, twój syn žiwy wostanje! Muž wěri słowu, kotrež Jezus jomu praješe, a dźe. Hdyž pak hižo dele dźeše, jeho słužownjo jomu naproć přińdu a prajachu, zo jeho syn žiwy wostanje. Potom wón wot nich wopraša hodźinu, w kotrejž je so jomu polěpšiło. Wone jomu prajachu: Wčera w sydmej hodźinje je horjučka jeho wopuściła. Wótc potom wě, zo je to hodźina była, w kotrejž Jezus jomu praješe: Twój syn žiwy wostanje! A wón wěri a cyła jeho dom. Tutón druhi znamjenje je Jezus činił, hdyž bě z Judeje do Galileje přišoł.

Po tutym bě hač do židowskich wjelikich dnjow horje do Jerusalema. We Jerusalemje pak je při wowčej bramje basań, kotraž so w hebrejskej rěči mjenuje Betesda, z pjeć wobydlenjemi. W nich wjele chorych, slepych, kulawych, wuschłych ležeše, kotřiž na to čakachu, zo by so woda hibała. Dokelž jednorjek Knjezowy někotry čas do basańa dźeše a wodu hibaše. Tón, kiž prjedy po hibanju wody do basańa stupi, bu zdrawy, kajkimkuli chorjenjom bě wobdate. Tam bě někotry muž, kotryž bě wosom a tři lětdźesatki chory. Jezus jeho widźeše ležeć a wědźeše, zo je hižo dołho chory, a jomu praješe: Chceš zdrawy być? Chory jomu wotmolwi: Knjez, nimam nikoho, zo by mje do basańa spušćił, hdyž so woda hibaje, dokelž hdyž ja sam do basańa dźu, druhi hižo do njeho stupi. Jezus jomu praješe: Stań, wozmi swój wuležowak a dźi! A muž bu hnydom zdrawy, wozmje swój wuležowak a dźeše. Bě pak sobotu. Judojo potom prajachu k wuzdrawjenemu: Sobota je, njesmi so wuležowak wozmić! Wón jim wotmolwi: Muž, kiž mje je zdrawił, mi praješe: Wozmi swój wuležowak a dźi! Wone jomu prašachu: Štó je muž, kiž ći je prajił: Wozmi a dźi? Ale wuzdrawjeny njewěsćeše, wotkel je, dokelž Jezus bě so wotwobrócił, dokelž bě wjele ludźi na tutym městnje. Potom Jezus jeho w chramje namaka a jomu praješe: Hlej, ty sy zdrawy; njegrěš wjace, zo by ći hišće hórje njestało! Muž wotńdźe a Judojam powě, zo je Jezus, kiž je jeho zdrawił. Tohodla Judojo Jezusa pronjachu, dokelž je to w sobotu činił. Jezus pak jim wotmolwi: Mój Wótc hač do nětka dźěła, a ja dźěłam. Tohodla Judojo jeho hišće bolše pytachu zamordować, dokelž njeje jenož sobotu rozpušćał, ale dokelž je tež Boha swojeho Wótca mjenował, so sam Bohu runy činjo.

Jezus pak jim wotmolwi a praješe: Wěrnje, wěrnje prajim wam: Syn njemóže nic sam wot sebje činić, jeli jenož to, štož widźi Wótca činić; dokelž štož wón čini, to tež Syn runje tak čini. Dokelž Wótc Syna lubuje a jomu wšitko pokazuje, štož sam čini, a jomu hišće wjetše skutki pokaza dyrbi, zo wy budźeće so dźiwać. Dokelž kaž Wótc mortwych stawa a jich žiwi, tak tež Syn, kotrehož chce, žiwi. Dokelž Wótc nichtó njesudźi, ale je wšitke sud Synej dał, zo by wšitcy Syna čescili, kaž Wótca čescja. Kiž Syna nječescja, Wótca nječescja, kiž je jeho pósłał. Wěrnje, wěrnje prajim wam: Kiž moje słowo słyši a wěri tomu, kiž je mje pósłał, ma wěčne žiwjenje a njepřińdže do sudźenja, ale je z mortwych do žiwjenja přešoł. Wěrnje, wěrnje prajim wam: Hodźina přińdže a je nětko tu, hdyž mortwi hłós Syna Božeho budu słyšeć a kiž ho słyša, budu žiwi. Dokelž kaž Wótc we sebi žiwjenje ma, tak je tež Synej dał, zo by we sebi žiwjenje měł, a jomu je wěcy dał, zo by sudźił, dokelž je Čłowjekowy Syn. Njedźiwajće so na to, dokelž přińdže hodźina, hdyž wšitcy, kiž su w hrobach, hłós jeho budu słyšeć a wuńdu, kiž su dobre činili, k wótrjenju žiwjenja, a kiž su złe činili, k wótrjenju sudźenja.

Ja nimam nic sam wot sebje činić; kaž słyšu, sudźu, a moje sud je prawe, dokelž njehladam na swoju wolu, ale na wolu toho, kiž je mje pósłał. Jeli ja wo sebi swědčił, moje swědomje njeje prawe. Druhi je, kiž wo mni swědči, a wě, zo je swědomje, kotrež wo mni swědči, prawe. Wy sće do Jana pósłali, a on je wo prawdźe swědčił. Ja pak swědomje wot čłowjeka njepřijimam, ale to prajim, zo by wy zbožowni byli. On bě swěcaca a hořaca lampa, a wy chcyše hodźinu wokomik jeho swětłu so wjesela. Ja pak mam swědomje wjetše hač Janowe, dokelž skutki, kotrež je mi Wótc dał, zo bych je dokonjał, skutki, kotrež ja činju, swědča wo mni, zo je mje Wótc pósłał. A Wótc, kiž je mje pósłał, je sam wo mni swědčił. Wy jeho hłós nikomu słyšeli njejsće a jeho podobu njejsće widźeli, a jeho słowo njebydli we was, dokelž njewěrjeće tomu, kiž je mje pósłał. Wy Pisma pytajće, dokelž myslicie, zo we nich wěčne žiwjenje mějeće, a tute su to, kotrež wo mni swědča. Ale wy njechcyće k mni přińć, zo by žiwjenje měli. Čest wot ludźi njepřijimam, ale wy njeznajće we sebi Božu lubosć. Ja sym w mjenje mojeho Wótca přišoł, a wy mje njepřijimaće; jeli druhi w swojim mjenje přińdže, jeho přijimaće. Kak móhli wy wěrić, kiž čest wot sebje nawzajem přijimaće a česć, kotraž wot jenoho Boha je, njepytaće? Njemyslće, zo budu ja was k Wótcu wobskorić; je hižo Mójzes, na kotrehož wy nadźiju stajeće, was wobskorił. Dokelž jeli Mójzesej wěrili byšće, by mi wěrili, dokelž wón je wo mni pisał. Ale jeli jeho pismam njewěrjeće, kak budźeće mojim słowam wěrić?

Potom Jezus přeńdže přez Galilejsku jězoru, kotraž so tež Tiberiadska jězora mjenuje, a wulke ludstwo jomu dźeše, dokelž su znamjenja widźeli, kotrež je na chorych činił. Jezus pak na horu stupi a tam z wučomnikami sydźeše. Bě pak hižo blizo židowski wjelikanoc, swjedźeń. Jezus potom wozběra swoje wočy a widźi, zo wulke ludstwo k njemu přińdže, a Filipej praješe: Hdźe chcemy chlěb kupić, zo by tute ludźo jědli? Wón pak to praješe, zo by jeho spytał, dokelž wón sam wě, štož chce činić. Filip jomu wotmolwi: Dwě stotce šulow chlěba za nich njedosahatej, zo by někotry z nich trochu dóstał. Jeho wučomnik Andreas, bratr Šimona Petra, jomu praješe: Tu je hólc, kiž ma pjeć ječmjenjowych chlěbow a dwě rybje, ale štó je to za tak wulke ludstwo? Jezus pak praješe: Dajće ludźi sydnyć! Na tutym městnje bě wjele trawy. Potom muži sydnychu, we ličbje kołmi pjećtysac. Jezus potom chlěby wozmje a dźakowanje činjo je sydźacym rozdźěli, a tak tež z rybami, kaž chcychu. Hdyž pak su nasyćeni byli, praješe swojim wučomnikam: Zběrajće wotpadki, kotrež su wostali, zo by nic zhubjene njebu! Wone potom zběrachu a dwanaće košow z wotpadkami wot pjeć ječmjenjowych chlěbow napjelnichu, kotrež su wostali tym, kiž su jědli. Hdyž pak ludźo znamjenje widźachu, kotrež je činił, prajachu: Wěrnje je to tón prorok, kiž dyrbi na swět přińć. Jezus potom spóznawši, zo chcedźa přińć a jeho wzać, zo by jeho za krala činili, zaso sam do hory dźe.

Hdyž pak bě wječor, jeho wučomnicy dele k jězoru dźechu a do ludu stupichu a přez jězoru do Kafarnaum dźechu. A hižo bě ćma, a Jezus hišće k nim njebě přišoł. Jězora pak so wot wulkeho wětra, kotryž wjeješe, wzbudźeše. Potom hdyž su jako pjećadwaccać abo třiceći rjadow wjesłowali, Jezusa widźachu, kiž po jězoru kroči a k ludu přistupi, a so wustrašichu. Wón pak jim praješe: Ja sym, njebojće so! Potom jeho chcychu do ludu wzać, a hnydom ludo, do kotrehož dźechu, bě.

Na druhi dźeń ludo, kotrež bě na druhim boku jězory stało, widźeše, zo tam druha łódź njebě, jeli jenož jednu, do kotrejž su jeho wučomnicy stupili, a zo Jezus z wučomnikami do łodźe njebě stupił, ale zo jeho wučomnicy sami dźechu. Druhe łodźe pak z Tiberiadu blizo městna přińdu, hdźež su Knjez po dźakowanju chlěb jědli. Hdyž potom ludo widźeše, zo Jezus tam ani jeho wučomnicy njejsu, do łodźi stupi a do Kafarnaum dźe, Jezusa pytajo. A hdyž jeho na druhim boku jězory namaka, jomu prajachu: Mišter, hdy sy sem přišoł? Jezus jim wotmolwi a praješe: Wěrnje, wěrnje prajim wam: Wy mje pytaće, dokelž sće znamjenja widźeli, ale dokelž sće jědli z chlěbow a sće nasyćeni byli. Dźěłajće njeporuchowny pokrjm, kotryž wěčne žiwjenje wuběra, kotryž wam Syn Čłowjekowy dawa, dokelž jeho Wótc, Bóh, je wobkrućił. Potom jomu prajachu: Štó je, zo bychmy skutki Božeho dźěła činili? Jezus wotmolwi a jomu praješe: To je skutk Božeho dźěła, zo wy do toho wěrjeće, kotrehož je on pósłał. Potom jomu prajachu: Štó je, zo bychmy skutki Božeho dźěła činili? Jezus wotmolwi a jomu praješe: To je skutk Božeho dźěła, zo wy do toho wěrjeće, kotrehož je on pósłał. Potom jomu prajachu: Štó je, zo bychmy skutki Božeho dźěła činili? Jezus wotmolwi a jomu praješe: To je skutk Božeho dźěła, zo wy do toho wěrjeće, kotrehož je on pósłał. Potom jomu prajachu: Štó je, zo bychmy skutki Božeho dźěła činili? Jezus wotmolwi a jomu praješe: To je skutk Božeho dźěła, zo wy do toho wěrjeće, kotrehož je on pósłał.